

rindelige Udkaft til Loven. Men § 13 begynder med: „Derfor noget Skrift udgives, der gaar ud paa, at undergrave Troen paa Guds Tilværelse og Sjælens U dødelighed“, o. s. v., saa skal det være Gjenstand for Straf. Og jeg troer, at, naar man blot læser disse Ord og saa stiller dem sammen med den Tanke, at der dog virkelig skal og maa kunne udgives Skrifter, som paa en videnskabelig Maade og efter videnskabelige Grunde undersøge, hvilke Beviser, der ere anførte for disse Dogmer, for Læren om Guds Tilværelse og Sjælens U dødelighed, — at naar man stiller disse to Ting sammen, saa vil man strax finde det slaaende godtgjort, at virkelige videnskabelige Undersøgelser paa dette Gebet ikke ville kunne bestaae med en saadan Paragraph, hvis den ellers skal fastholdes, som Ordene lyde, hvis den skal fastholdes saaledes, som det efter min Overbeviisning er Juristens og Dommerens Pligt at fastholde den Lov, hvorefter han skal dømme, og hvis det ikke skulde blive Tilfældet, hvad jeg, naar ikke Talen var om en Lov, kunde være tilbøielig til at antage, at nemlig Ordene maatte forstaaes paa en særegen Maade med Hensyn til theologiske Anskuelse af, hvad Beviserne for deslige Sager overhovedet have at betyde med Hensyn til Troens Gyldighed. Fremdeles vil det erindres, at den samme Paragraph saa bliver ved med den Uttring, at det samme skal gjælde, at et Skrift altsaa ligeledes bliver strafværdigt, naar deri „den christelige Religion forhaanes, eller Grundstøtterne for den sædelige og borgerlige Orden angribes.“ Og derom mener jeg, at disse sidste Ord „Grundstøtterne for den sædelige og borgerlige Orden“, og det at de „angribes“, de have ligeledes et saa ubestemt og vidt Omfang, at det umuligt vil kunne tales med Sikkerhed, selv i videnskabelige Skrifter, om mange didhørende Spørgsmaal, uden at komme i Strid med denne Lovbestemmelse, hvis den virkelig skal overholdes. Jeg mener, at selv en Mand som Holberg, hos hvem det, som bekendt, var en Indlingstanke, at det Forhold, der fra Arilds Tid har været mellem Mand og Kvinde, forsaavidt var forkeert, som Kvinden ligesom Manden burde have Deel i det offentlige Liv, burde forvalte Embeder, o. s. v. — at selv en Mand som

gamle Holberg altsaa vilde være isde tjent med at skulle tale om denne Sag under en saadan Lovbestemmelse. Og jeg mener, at efterat det har vist sig aabenbart, hvad der for et Aarhundrede siden blev dæmpet og tilbageholdt ved borgerlige og kirkelige Indskrænkninger, at der er mangfoldige Mennesker, som ansee saadanne Grundstøtter for den sædelige og borgerlige Orden, som for Exempel Gteftab eller det nødvendige Forhold mellem Dyrighed og Udsaatter for at være noget forkeert og ugrundet, saa vil det være umuligt, at en saadan Lov kan vedblive at hævedes, medmindre man vil udsætte sig for at komme til at domfalde mangfoldige Skrifter, som behandle disse Spørgsmaal, og som forøvrigt gjerne kunne behandle dem paa en høist værdig, alvorlig og videnskabelig Maade.

Jeg maa tillade mig fremdeles at henlede Thingets Opmærksomhed paa, at efter Grundloven gjør det aldeles ingen virkelig Forskjel mellem danske Borgere herester, hvad Religion de end bekjende sig til, ja om de slet ingen Religion bekjende sig til; men at, som det synes, § 13 dog gjør Forskjel i saa Henseende, idet den paa den ene Side med høiere Straf værner om den christelige Religion, og paa den anden Side med mindre Straf værner om andre her i Riget bestaaende Religionsfællesskaber, og at denne Forskjel dog vel neppe kan erkjendes at være i fuldkommen Consequens og Overensstemmelse med Grundloven.

Endvidere maa jeg tillade mig at gjentage og inhærere en Uttring, jeg tidligere har tilladt mig her i Thinget, skjøndt jeg vel veed, den er bleven bestridt; og skjøndt jeg vel føler, at den kan blive anset for noget paradox, den Uttring nemlig, at, naar overhovedet under en Statsforfatning som den, vi nu have, der gives en Lov, som forbyder at skrive spottende om nogen Religion, saa skeer det slet ikke for Religionens Skyld eller for nogen enkelt Religions Skyld, men saa er det for at skaffe den gjensidige Afgjættelse tilveie og værne om den, saaledes som det bør finde Sted mellem Borgere af den samme Stat, naar de bekjende sig til forskellige Religioner, og naar de mellem hinanden ville yttre sig denne Sag angaaende. Men dersom det er Tilfældet, saa vil vistnok Thinget see, at netop